

Α. ΤΟ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ (1821-1827)

4. Η στάση της πολιτικής ηγεσίας απέναντι στο προσφυγικό ζήτημα

Αντιμετώπιση του προσφυγικού ζητήματος από την πολιτική ηγεσία κατά τη διάρκεια της Επανάστασης του 1821:

- Το προσφυγικό ζήτημα στη διάρκεια της Επανάστασης δεν αντιμετωπίστηκε μεθοδικά εκ μέρους της πολιτικής ηγεσίας των Ελλήνων.
- Οι προσπάθειες για την περίθαλψη και την ενσωμάτωση των προσφύγων στηρίχθηκαν στον αυθορμητισμό και τη **συμπαράσταση** των κατά τόπους ελληνικών κοινοτήτων ή σε εντελώς προσωρινά μέτρα των κυβερνήσεων.
- Αιτήματα προσφύγων τέθηκαν, αλλά όχι προσφυγικό ζήτημα **συνολικά**. Μόνο στην Γ΄ Εθνική Συνέλευση το προσφυγικό προβλήθηκε εντονότερα από τις διάφορες προσφυγικές ομάδες, που ζήτησαν την εκπροσώπησή τους στη Συνέλευση, για να προωθήσουν το **αίτημα παροχής χώρου** για μόνιμη εγκατάσταση στην ελεύθερη Ελλάδα.
- Το ψήφισμα της 5ης Μαΐου 1827, με το οποίο καλούνταν όλοι οι ορθόδοξοι «*όσων αι πόλεις κατεστράφησαν, να προσέλθουν εις την Βουλήν να ζητήσουν τόπον και να εγείρουν νέας πόλεις*», έδειχνε την τάση να επικρατήσει **μία ευρύτερη αντίληψη για το προσφυγικό**.
- Οι επαναστατικές κυβερνήσεις δεν προχώρησαν στην υλοποίηση των αποφάσεών τους και δεν οργάνωσαν **συνοικισμούς** προσφύγων.
- Οι **δυσμενέστατες συνθήκες** κατά την Επανάσταση αλλά και **οι κατά τόπους αντιδράσεις** εμπόδισαν την εφαρμογή μέτρων για την επίλυση του προβλήματος.